

Arrest

nr. 75 715 van 24 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn van Benin (=Edo) afkomst. U werd geboren op 16 september 1994 te Benin City in Edo state maar werd geadopteerd door uw oom (J.O.), die eveneens van Benin afkomst is, toen u 6 maanden oud was. Op die leeftijd ging u bij uw oom wonen in Mazzah village op de rand van de stad Jos in Plateau state. In 2010 waren er religieuze onlusten tussen moslims en christenen in Mazzah village waarbij onder andere (Jo.), een vriend van de familie, overleed. Daarom besloten u en uw oom om dichterbij in het stadscentrum van Jos, namelijk in Alaru street in de buurt Gwana Rafa te gaan wonen. Jullie verhuisden in januari 2011 en huurden een huis van een moslim. Uw oom (J.O.) is een hulp priester in de Christ Apostolic Church in Alaru street. Op 29 januari 2011 ging hij naar zijn kerk. De volgende dag was hij echter nog steeds niet terug. Twee dagen erna keek u televisie en zag u dat er opnieuw religieuze onlusten geweest waren op 29 januari

2011. U belde een goede vriend van uw oom, genaamd (M.U.), een moslim. Twee uren later belde (M.U.) u terug en zei dat u binnen moest blijven. Hij zou naar de politie gaan om de verdwijning van uw oom te rapporteren. Rond 20u belde (M.U.) u terug. De politie had gezegd dat hij 3 dagen later moest terugkomen. Na een week kwam (M.U.) terug en nam u mee naar een plaats met een man en 2 kinderen en u bleef daar een week. Na die week nam hij u rond middernacht mee naar Abuja. Jullie verbleven daar in 3 verschillende hotels gedurende 2 maanden en 10 dagen. Intussen werd een vals paspoort voor u geregeld om het land te kunnen verlaten. Terwijl u in Abuja verbleef vernam (M.U.) dat het huis dat jullie huurden in Gwana Rafa gebombardeerd was. Op 22 april 2011 nam u het vliegtuig naar Marokko met het vals paspoort onder de naam (F.O.). Daar verbleef u 3 dagen in een hotel. Daarna ging u samen met andere mensen mee in een boot naar Spanje. Na 4 dagen kwam u er aan. U betaalde 250 euro en kreeg een treinticket. Via een overstap belandde u op 8 mei 2011 in België aan. U sliep 4 dagen in het station en bedelde. Op 12 mei legde u uw situatie uit aan een zwarte man die u de weg toonde naar de Dienst Vreemdelingenzaken. U vroeg er asiel aan. In augustus 2011, toen u al enkele maanden in België verbleef vernam u van (M.U.) dat uw oom (J.O.) gestorven was.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan geven. Er dient immers te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaart dat u de crisis in Jos, met andere woorden de religieuze onlusten in Jos vreest (gehoor CGVS, p.8, 11). U verklaart verder ook dat u zelf nooit persoonlijke problemen hebt gehad met moslims (gehoor CGVS, p.8,9). Deze verklaring vindt bevestiging in het feit dat u en uw oom in Jos een huis huurden van een moslim en dat u bij uw vertrek uit Jos en later uit Nigeria gedurende maanden geholpen werd door (M.U.), eveneens een moslim, die volgens u een hele goede vriend was van uw oom (J.O.) (gehoor CGVS, p. 7,8,9). U slaagt er dan ook totaal niet in om een persoonlijke en systematische vervolging op religieuze gronden ten aanzien van u aan te tonen.

Verder verklaart u ook dat u Nigeria helemaal niet wilde verlaten en dat u ook helemaal niet wist waar u heen gebracht zou worden. U verliet Nigeria omdat (M.U.) dit wilde. Hij zei dat u moest vertrekken vanwege de crisis en omdat hij niet voor u kon zorgen (gehoor CGVS, p.10).

Er kan dan ook geconcludeerd worden dat u geen persoonlijke vervolging vreest in Nigeria en dat u het land zelfs helemaal niet wilde verlaten. U vertrok enkel omdat (M.U.), de vriend van uw oom, dit wilde vanwege praktische redenen en vanwege de vrees dat u iets zou overkomen.

Het feit dat uw oom op 29 januari 2011 verdween en u in augustus 2011 van (M.U.) vernam dat hij overleden was, brengt geen verandering in deze conclusie. Immers, het betreft hier enkel de situatie van uw oom - die hulp priester was - en niet van uzelf. Bovendien zijn uw verklaringen over (de omstandigheden van het) overlijden van uw oom vaag en summier. U hebt in augustus 2011 van (M.U.) per e-mail vernomen dat uw oom overleden was. U weet dat hij via een gewoontschot in de borst gedood werd (gehoor CGVS, p. 11) en dat hij dood en begraven is (gehoor CGVS, p. 9). U weet echter niet of er een politieonderzoek is geweest naar aanleiding van de dood van uw oom (gehoor CGVS, p. 9) en uit uw verklaringen blijkt nergens dat u moeite zou hebben gedaan om te achterhalen wat er precies met uw oom gebeurd zou zijn.

U stelt dat het huis dat jullie huurden in Gwana Rafa later gebombardeerd werd en dat u dit vernam terwijl u reeds in Abuja verbleef. U stelt ook dat moslims huizen afbranden als ze weten dat er christenen wonen (gehoor CGVS, p.8). Ook dit gegeven brengt geen verandering in de conclusie dat uw asielaanvraag ongegrond is omdat u onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging. Ten eerste vonden deze feiten plaats toen u er al niet meer woonde. Er is dus allerm minst sprake van een persoonlijke vervolging. Ten tweede zijn uw verklaringen hierover vrij summier. U weet enkel dat iemand (M.U.) opbelde om dit te vertellen (gehoor CGVS, p.8, 9). U hebt er geen enkele andere informatie over.

Bij het feit dat u en uw oom in januari 2011 van Mazzah village naar Alaru street in de buurt Gwana Rafa verhuisden dient nog een opmerking gemaakt te worden. U verklaart dat jullie wegvluchtten wegens de religieuze onlusten tussen moslims en christenen in het dorp. Het is dan ook onduidelijk waarom jullie besloten om dichterbij het stadscentrum van Jos te gaan wonen. Immers, de stad Jos wordt volgens uw eigen verklaringen reeds sinds 2000 geteisterd door religieuze onlusten (gehoor CGVS, p.5, 10). Er zou toch verwacht mogen worden dat jullie net zouden wegvluchten van Jos in plaats van te verhuizen naar een plaats die nog centraler in Jos ligt (gehoor CGVS, p.4,5), te meer daar uw oom net zoals u van Edo afkomst is (gehoor CGVS, p.5), en dus makkelijk in Edo state in het zuiden van Nigeria een leven zou kunnen opbouwen. Uw verklaring dat jullie dachten dat het veiliger zou zijn in de stad (gehoor CGVS, p.5,10) komt in deze context bijzonder vreemd over. Het feit dat jullie net dichterbij

bij het centrum van Jos gingen wonen in plaats van ervan weg te vluchten doet afbreuk aan de ernst van de vrees voor religieuze onlusten.

Bovendien kan worden vastgesteld dat de door u ingeroepen feiten plaatselijk van aard zijn. Immers, u vreest de crisis in Jos (gehoor CGVS, p.11). Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u zich niet elders in Nigeria zou kunnen vestigen, bijvoorbeeld in uw geboortestreek in Edo state, waar het merendeel van de mensen van dezelfde Benin afkomst als u zijn. U stelt in eerste instantie dat het niet mogelijk zou zijn om terug in Benin City te gaan wonen omdat u er niemand kent (gehoor CGVS, p.10). Dit argument kan niet weerhouden worden. Immers, u bent nog erg jong en het lijkt aannemelijk dat u in Benin City, omringd door mensen van dezelfde etnie, een nieuwe start zou kunnen maken. Wanneer op het einde van het gehoor opnieuw gevraagd wordt of u zich ergens anders in Nigeria zou kunnen vestigen, antwoordt u dat dit misschien wel mogelijk is, maar dat u daar niemand kent en er nooit geweest bent. Op de vraag wat er zou gebeuren als u vandaag zou terugkeren naar Nigeria, antwoordt u dat u niet weet waar u zou starten, waar u zou leven (gehoor CGVS, p.11). Dergelijke antwoorden bevestigen het feit dat u geen persoonlijke vervolging te vrezen hebt in Nigeria en dat er geen aanwijzingen zijn dat u zich niet elders in Nigeria zou kunnen vestigen.

Uit dit alles blijkt dat de elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er kan nog worden opgemerkt dat u verklaart geboren te zijn op 16 september 1994. Uit een leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het UZ St. Rafaël op 28 juli 2011 in opdracht van de Dienst Voogdij blijkt echter dat u een leeftijd van 20,6 jaar hebt (met een standaardafwijking van 2 jaar) (zie beslissing Dienst Voogdij dd. 1 augustus 2011). Bijgevolg kan u niet als minderjarige worden beschouwd.

Tenslotte bent u niet in het bezit van enig document dat uw identiteit, afkomst of reisweg zou kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker werpt een schending op van artikel 1.2 van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoeker verwijst naar persartikel omtrent het etnisch geïnspireerd geweld in Nigeria.

Verzoeker verwijst in het kader van artikel 1.2 van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet naar rechtsleer omtrent de vluchtelingenrechtelijke vrees.

Verzoeker stelt voorts dat het volstaat dat hij het bestaan van objectieve feiten aanwijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging. Verzoeker benadrukt dat uit het administratieve dossier blijkt dat hij een gegronde vrees heeft, namelijk dat hij persoonlijk wordt bedreigd door moslimradicalen in Nigeria.

Met betrekking tot de materiële motiveringsplicht voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing beperkt tot standaardoverwegingen die dermate haaks staan op de materiële motiveringsplicht en het gehoorverslag dat duidelijk is dat de bestreden beslissing niet naar recht werd gemotiveerd en de commissaris-generaal tot een onredelijk besluit is gekomen. Vervolgens overloopt verzoeker de argumenten van de bestreden beslissing en poogt hij deze te weerleggen.

Verzoeker stelt dat het bombardement en de moord op zijn oom niet wordt betwist door de commissaris-generaal. Verzoeker meent met deze elementen duidelijk te hebben aangetoond dat hij persoonlijk werd vervolgd en dat zijn leven in gevaar is omwille van het systematische geweld van moslim radicalen tegen christenen. Verzoeker verwijst hiervoor naar een internetrapport dat betrekking heeft op religieus geweld in Nigeria.

Verzoeker meent dat de redenering van het CGVS dat zijn oom werd vermoord niet wijst op persoonlijke vervolging van verzoeker met zich meebrengt dat verzoeker vermoord dient te worden voordat er sprake kan zijn van persoonlijke en systematische vervolging. Verzoeker werd door zijn oom geadopteerd. Zijn oom werd gedood door moslimradicalen en verzoeker heeft niemand om voor hem te zorgen. Verzoeker meent dat de situatie van zijn oom hem zeker en vast persoonlijk raakt.

Verzoeker vraagt zich af waar hij in Nigeria terecht kan voor informatie omtrent politieonderzoek naar aanleiding van de dood van zijn oom, vermits hij daar niemand meer heeft.

Verzoeker meent dat hij aannemelijk heeft gemaakt dat hij in zijn geboortestreek Edo State niemand kent. Verzoeker werd geadopteerd toen hij 6 maanden oud was en hij heeft op heden geen familie in zijn geboortestreek in Edo. Verzoeker weet niet bij wie hij terecht moet in Edo State.

2.1.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij inzake zijn identiteit, reisweg en asielmotieven, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor zijn geloofwaardigheid. Dit klemt des te meer daar verzoeker blijkbaar ouder is dan de leeftijd die hij opgeeft (cf. documenten Dienst Voogdij, administratief dossier, stuk 8).

Waar verzoeker verwijst naar een niet nader geduide "*bloemlezing van zijn gehoorverslag in het administratieve dossier*", dient te worden opgemerkt dat van verzoeker kan verwacht worden dat hij de elementen in het gehoorverslag aanduidt die hij wenst aan te brengen in het kader van zijn verweer.

Aangaande de dood van verzoekers oom blijkt dat dit element in wezen geen betrekking heeft op verzoekers persoon. De verklaringen van verzoeker over de dood van zijn oom zijn bovendien vaag en summier; daarenboven blijkt uit de verklaringen van verzoeker niet dat hij moeite heeft gedaan om te achterhalen wat er precies met zijn oom zou zijn gebeurd. Wat betreft het feit dat de woning van verzoekers oom zou zijn afgebrand, moet worden opgemerkt dat verzoeker dit pas vernam toen hij reeds in Abuja verbleef en bijgevolg wanneer verzoeker er niet meer woonde (gehoor CGVS, p.8-9). Derhalve heeft verzoeker niet kunnen aantonen dat dit laatste feit zou wijzen op een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging.

Verzoeker ontkende expliciet ooit een persoonlijk probleem te hebben gehad met moslims in Jos (gehoor CGVS, p.8). Verzoeker en zijn oom huurden zonder enig probleem een woning van een moslim. Bovendien werd verzoeker voor zijn vertrek uit Nigeria geholpen door een moslim. Verzoeker haalde als enige element voor zijn vervolgingsvrees aan dat zijn oom gedood zou zijn doch verzoeker blijft vaag en summier over de omstandigheden van dit overlijden zodat hier geen individuele vrees voor vervolging ten aanzien van zijn persoon kan worden afgeleid, temeer daar verzoeker zelf nooit problemen heeft gekend met moslims.

Uit de verklaringen van verzoeker niet kan worden afgeleid dat hij ook maar enig initiatief genomen zou hebben om meer te weten te komen over de beweerde vervolgingsfeiten in Nigeria. Van een asielzoeker kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om contacten te hebben met zijn thuisbasis om te vernemen hoe zijn persoonlijke problemen evolueren. Het feit dat hij nalaat dit te doen wijst op een gebrek aan interesse in zijn situatie en doet afbreuk aan de ernst van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. De bewering van verzoeker dat hij niemand meer heeft, volstaat niet als verschoning voor deze nalatigheid. Er moet immers worden opgemerkt dat uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker maandenlang de hulp heeft gekregen van (M.U.), de vriend van zijn oom, alvorens het land te verlaten. Het feit dat hij geadopteerd zou zijn geweest op jonge leeftijd bewijst niet noodzakelijkerwijze een geïsoleerd sociaal bestaan.

Wat betreft de verwijzing naar algemene informatie zoals toegevoegd aan het verzoekschrift, merkt verweerder terecht op dat dit niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.1. Verzoeker is van mening dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming en hij meent dat er geen onderzoek is gevoerd naar de toepassing van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming. Verzoeker meent, gezien het religieuze geweld in zijn land van herkomst en het nieuwe document (rapport met betrekking tot religieus geweld), dat niet in twijfel kan worden getrokken dat hij in zijn thuisland het reële risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent aannemelijk te hebben gemaakt dat hun woning door moslimradicalen werd gebombardeerd en dat hij een persoonlijk risico loopt om gedood te worden omwille van zijn religieuze overtuiging. Hij meent voorts dat uit het door hem voorgelegde stuk blijkt dat tot op heden moslimradicalen bomaanslagen uitvoeren in Nigeria met burgerslachtoffers tot gevolg.

2.2.2. Verzoekers stelling dat de bestreden beslissing niet vermeldt welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Waar verzoeker middels het toegevoegde document verwijst naar de situatie in Nigeria, dient te worden vastgesteld dat het feit dat er zich recentelijk een aantal doelgerichte aanslagen hebben voorgedaan niet kan aanzien worden als een situatie zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn asielmotieven en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,
dhr. R. SANEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS